

ת"פ 45552/05/15 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא נגד נ מ

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 45552-05-15 מדינת ישראל נ' מ(עציר)

בפני כבוד השופט אביב שרון

בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד אבישי רובינשטיין

נגד

הנאשם

נ מ

ע"י ב"כ עו"ד קארין בן עמי

גזר דין

1. הנאשם, יליד 1980, הורשע לאחר שמיעת הראיות בעבירה של **פציעה בנסיבות מחמירות**, בניגוד לסעיף 334 + 335(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977. בפסקה 21 להכרעת הדין פורטו הרקע, הנסיבות ומעשי הנאשם נשוא הרשעתו, כדלקמן:

"על רקע התמכרותו של הנאשם לסמים קשים, כמדי יום, ניגש הנאשם לבקש כסף לרכישת סמים מאמו ורב עמה. אותה עת ישב המתלונן (אביו - א.ש.) בחצר הבית. בהמשך, הגיע הנאשם לחצר והחל לריב עם המתלונן כשהוא עצבני ומקלל. המתלונן ביקש ממנו להפסיק לקלל ובשלב מסוים שניהם אחזו בכיסא והחלו לסחוב אותו אחד לכיוון השני, כשהנאשם תוקף את המתלונן ונותן לו אגרופים בראש, בכתף ובגוף. המתלונן חש מושפל וכבודו נפגע, ועל כן, רץ אחרי הנאשם, תוך שהוא נוטל מקל מטאטא מחדר המדרגות. בשלב זה, ניסה המתלונן להכות בראשו של הנאשם, אולם זה תפס את המקל בידו האחת, תוך שהוא דוקר את המתלונן בידו השניה באמצעות אולר שהחזיק. בעקבות מעשהו של הנאשם, נגרמו למתלונן חבלות בשתי הידיים וחתך קטן בזרוע שמאל, פצעים שהצריכו חבישה. כמו כן, נגרמו לו כאבים בצוואר".

2. יצוין, כי במסגרת הכרעת הדין, נדחתה טענת הנאשם ל"הגנה עצמית" כאשר נקבע כי לנאשם לא היה הסבר סביר מדוע הסתובב כשבאמתחתו אולר; החזקת האולר, על רקע מצבו הנפשי ויחסיו הטעונים עם בני משפחתו, העמידה אותו בסיכון לעשות שימוש נמהר ובלתי אחראי באולר; הנאשם הוא זה שהחל בנקיטת אלימות כלפי אביו המתלונן; הנאשם מנע את הטחת מקל המטאטא בראשו בחלקו השני של הארוע ויכול היה להמשיך ולהימלט מן המקום, אך תחת זאת בחר להסלים את הארוע, לשלוף את האולר ולדקור את המתלונן; פערי הכוחות והגילאים בין

הנאשם למתלונן (הנאשם כבן 35 ואילו המתלונן כבן 70; הנאשם צעיר וקל תנועה ואילו המתלונן רחב מימדים וכבד משקל ותנועה) היוו יתרון לטובת הנאשם; אף אם נניח כי מעשה הדקירה בא להדוף פני תקיפה מסכנת חיים מצד המתלונן, הרי שלא התקיים עקרון הפרופורציוניות בין הנזק הצפוי מנסיון התקיפה של המתלונן לבין הנזק הצפוי מנסיון ההדיפה של הנאשם, כפי שאירע בפועל.

3. עוד יצוין, כי הנאשם זוכה במסגרת הכרעת הדין משתי עבירות של **איומים** - האחת שיוחסה לו באישום הראשון, במהלך תקיפת המתלונן; והשניה שיוחסה לו באישום השני. כמו כן, לא נעתרתי לבקשתה המאוחרת של המאשימה להרשיע את הנאשם בעבירה של **החזקת סכין למטרה לא כשרה**, עבירה שלא יוחסה לו בכתב האישום, ואולם, חלף עבירה של **תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש**, אשר יוחסה לו בכתב האישום, הורשע הנאשם בעבירה של **פציעה בנסיבות מחמירות**, כאמור.

4. ב"כ המאשימה ביקש לקבוע מתחם עונש הולם שנע בין 12 ל-48 חודשי מאסר. את עונשו של הנאשם ביקש למקם באמצע המתחם. עוד ביקש להפעיל את עונש המאסר על תנאי בן ה-6 חודשים התלוי ועומד כנגד הנאשם במצטבר לעונש המאסר שיוטל עליו בתיק זה, זאת לצד הטלת מאסר על תנאי. התובע הפנה לעברו הפלילי המכביד של הנאשם, הכולל הרשעות רבות מתחום האלימות כלפי אדם וכלפי רכוש. הוא ציין שאת העבירה נשוא תיקנו ביצע הנאשם כ-3 שבועות בלבד לאחר ששוחרר ממאסר בן 16 חודשים שהוטל עליו בגין ביצוע עבירות דומות עד זהות כלפי בני משפחתו, אביו ואחיו. עוד נטען כי עברו של הנאשם רצוף ביצוע עבירות אלימות כלפי בני משפחתו, וריצוי עונשי מאסר בגין, כשהמשותף להן הוא רקע נפשי לצד צריכת סמים קשים ודרישת כסף מבני המשפחה לצורך מימון רכישת הסמים. התובע טען שהטלת עונשי מאסר, לרבות הפעלת המאסרים על תנאי, בתיקים הקודמים לא הרתיעו את הנאשם מלשוב ולבצע עבירות אלימות ואיומים כלפי בני משפחתו. עוד טען שתוקפנותו של הנאשם כלפי בני משפחתו נלמדת אף מדברי הנאשם עצמו בבית המשפט עת הפנה איום בוטה כלפי אביו כשאמר: "אם אני לא משתחרר היום אני מתנקם בו, יהיה מה שיהיה" (עמ' 2, ש' 23). ב"כ המאשימה התייחס לחוות הדעת הפסיכיאטרית מיום 28.1.16 שהוגשה מטעם ההגנה (**נע/1**), אשר קבעה כי חרף העובדה שהנאשם כשיר לעמוד לדין ואינו עומד בדרישות החוק לפטור מאחריות פלילית בשל מחלת נפש, הרי ש"מחלתו מגבילה את יכולותיו להבין לאשורה את מחלתו ומצבו, לשלוט במעשיו, ולהתמודד עם כללים ומסגרות המקובלות בחברה" - לדבריו, מדובר בפגישה אחת בודדת שנערכה בין הפסיכיאטרית לבין הנאשם, ההתרשמות ממנו היתה שטחית ולא מספיקה לגבש ממצאים לגביו. עוד הפנה לחוות הדעת מטעם הפסיכיאטר המחוזי מיום 2.6.15 (**תע/2**), לפיה על אף שהנאשם סובל מהפרעה סכיזואפקטיבית, הרי שבמהלך האשפוז לא היה נתון במצב פסיכוטי ואף לא היה שינוי במצבו מתאריך ביצוע העבירה.

5. ב"כ הנאשם הפנתה לנסיבות המקלות העולות מן האירוע נשוא ההרשעה - לדבריה, מדובר באירוע ספונטני, נעדר תכנון מוקדם מצד הנאשם; התנהגותו המקדימה של המתלונן מהווה עבירה פלילית של נסיון תקיפה ומקשה מחומרת התנהגותו של הנאשם; חלקו היחסי של הנאשם באירוע אינו גדול; מדובר בדקירה אחת של המתלונן שבאה כתגובה לנסיון התקיפה; החבלה שנגרמה למתלונן הצריכה אשפוז בבית החולים והוא ניגש לקבלת טיפול רפואי לאחר הגשת התלונה במשטרה. לאור זאת, נטען שהנסיבות אינן מצביעות על רף חומרה גבוה של אירוע התקיפה. עוד טענה ב"כ הנאשם, בהתייחסה לנסיבות ביצוע העבירה, ל"קרבה לסייג לאחריות פלילית כאמור בפרק ב' לסימן ה'1", בכוונה לסעיף 34ח. לחוק העונשין שעניינו "אי שפיות הדעת". ב"כ הנאשם הפנתה לחוות דעתה של הפסיכיאטרית, ד"ר רונית נידורף, מיום 28.1.16 (**נע/1**), ממנה עולים הנתונים הבאים:

- הנאשם אושפז לראשונה בגיל 18 במצב פסיכוטי פרנואידי ואובחן כלוקה בסכיזופרניה, אבחנה אשר שונתה בהמשך להפרעה סכיזואפקטיבית. במהלך השנים סבל ממחלתו לצד התמכרות לסמים ושימוש מתמשך בהרואין. הוא אושפז פעמים רבות ובשנת 2012 עבר תהליך גמילה מסמים וקיבל טיפול במסגרת צו לטיפול מרפאתי כפוי. לאחר שמצבו התייצב הוצעה לו תכנית שיקומית אך הוא סירב לשתף פעולה, חזר להשתמש בסמים ונעצר בגין ביצוע עבירות אלימות ורכוש.

- הנאשם אושפז כ-26 פעמים בין השנים 2002 ו-2014, כ-2-3 אשפוזים לשנה; הוא ריצה עונשי מאסר בפועל 4 פעמים; ב-5 מקרים הופסקו ההליכים הפליליים כנגדו עקב אי כשירות לעמוד לדין. המשותף לסיכומי המחלה ולחוות הדעת הפסיכיאטריות שנסקרו בחוות הדעת הוא שהנאשם אינו מתמיד בטיפול התרופתי שהותווה לו לאורך השנים, לא מתמיד בהתייצבות למעקב רפואי ושב להשתמש בסמים קשים. למעשה, שנותיו האחרונות של הנאשם מתאפיינות בביצוע עבירות, מעצרים, העמדה לדין, ריצוי מאסרים בפועל או הפסקת הליכים בשל היעדר כשירות לעמוד לדין והשמתו באישפוז כפוי (או מתן הוראה לטיפול מרפאתי כפוי) - וחוזר חלילה.

- ביחס לכתב האישום, אישר הנאשם בפני הבודקת כי רב עם אביו בנוגע לשימוש בסמים ולאחר שאביו לא הסכים לתת לו כסף מחשש שישתמש בו על מנת לקנות סמים. באותה הסיטואציה הנאשם התרגז ופנה אל אביו באיומים ואף השליך כיסא. הוא שלל כוונה לפגוע באביו וסיפר כי התפרץ מתוך עצבנות ותסכול. הנאשם ציין כי הוא לא כועס על אביו, ואולם הוא לא נותן לו כלום "לא נותן לי אוויר בגלל הסמים. לא כועס עליו, היתה לו כוונה טובה. מאז שאני בכלא אני נקי... חשבתי עם עצמי עד מתי אני אהיה עם הסמים. מחפש לעמוד על הרגליים שלי". הנאשם הביע חרטה על האירוע.

- בבדיקה, הנאשם גילה התמצאות תקינה והיה נינוח. שיתוף הפעולה היה תקין. מהלך החשיבה היה תקין. לא היתה עדות למחשבות שווא או להפרעות בתפיסה. גם לא היתה עדות לאובדנות או לתוקפנות. הריכוז והזכרון לא נבדקו אך הרושם שהיו תקינים. בוחן המציאות היה תקין, אם כי התובנה למצבו ומחלתו היתה חלקית.

- בפרק הסיכום והמסקנות נאמר כי הנאשם סובל מ"תחלואה כפולה" - תחלואה נפשית משמעותית הכוללת הפרעה פסיכוטית כרונית והתמכרות לסמים, מצב המאפיין אחוז גבוה מן הלוקים במחלות נפשיות, הנוטים להשתמש בסמים כדרך לטיפול במצוקתם. מצב זה מהווה נכות נפשית גדולה ומתבטא בפגיעה תפקודית קשה; קיים דפוס של ביצוע עבירות פליליות מרובות, חלקן מתוך מצב פסיכוטי אקוטי וחלקן קשורות להתמכרות לסמים. כאשר הנאשם משתחרר מאישפוז או מבית הסוהר, הוא שב לאחר תקופה קצרה להשתמש בסמים, מפסיק את הטיפול התרופתי וחוזר להסתבך בביצוע עבירות; התרשמות הבודקת היא מ"בוחן מציאות תקין הן בעת האירוע המדובר והן בעת הבדיקה, כמו כן ניכר כי הוא מבין את ההליכים המשפטיים המתנהלים כנגדו, ולפיכך הוא כשיר לעמוד לדין והוא אינו עומד בדרישות החוק לפטור מאחריות פלילית בשל מחלת נפש. עם זאת, התרשמתי כי מחלתו מגבילה את יכולותיו להבין לאשורה את מחלתו ומצבו, לשלוט במעשיו, ולהתמודד עם כללים ומסגרות המקובלות בחברה... נראה כי ללא הליך שיקומי מתאים, צפוי כי מעגל התחלואה והפשעה יוסיף להתקיים גם בעתיד... נכון במקרה זה להביא בחשבון את מחלתו ומוגבלותו של הנבדק במתן גזר הדין, ולדאוג לאפשרות שיקומית עבורו תוך התייחסות לעובדה כי הוא סובל מתחלואה כפולה".

6. לדברי ב"כ הנאשם אין לזקוף לחובת הנאשם את העובדה שביקש לנהל הוכחות בתיק, שכן בסופו של יום הוא זוכה משתי עבירות איומים שיוחסו לו בכתב האישום. עוד נטען כי העובדה שהנאשם הורשע בעבירה חמורה יותר מזו שיוחסה לו בכתב האישום אינה צריכה להוביל למסקנה שיש להחמיר בעונשו. לפיכך, עתרה ב"כ הנאשם לקבוע מתחם

הנע בין עבודות של"צ ומאסר על תנאי לבין 18 חודשי מאסר ולמקם עונשו של הנאשם ברף התחתון. בשל העובדה שהנאשם עצור מיום האירוע (20.5.15), משך כ-9 חודשים, ביקשה באת כוחו להסתפק בימי המעצר ולחילופין, להטיל תקופת מאסר לא ממושכת.

דין והכרעה

7. כידוע, העיקרון המנחה בענישה הוא עיקרון ההלימה, שעניינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בקביעת מתחם העונש ההולם את מעשה העבירה שביצע הנאשם, בהתאם לעיקרון ההלימה, על בית המשפט להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיפים 40ב. ו-ג. לחוק העונשין).

8. הערכים החברתיים המוגנים בעבירה שביצע הנאשם הם שמירה על שלמות גופו ונפשו של אדם, כמו גם על בטחונו ושלווה חיוני; שמירה על התא המשפחתי ומניעת פגיעה בו; כיבוד אב ואם ומניעת פגיעה בהם. במעשיו, פגע הנאשם בערכים מוגנים אלה ובאשר למידת הפגיעה בהם יש להתחשב, לקולא ולחומרה, בנסיבות אלה:

א. הנאשם הוא זה שיצר את המגע הראשוני עם אמו ואביו, וזאת על רקע בקשותיו החוזרות ונשנות, כמעט מדי יום, לקבל כסף עבור רכישת סמים קשים. תחילה פנה לאמו ורוב עימה. לאחר מכן, פנה לאביו והחל מקלל אותו כשהוא עצבני.

ב. הנאשם אף יזם את תקיפת אביו. בעודם אוחזים בכיסא ומושכים אותו אחד לכיוון השני, תקף הנאשם את אביו באמצעות אגרופים בראשו, בכתפו ובגופו. למעשה, תקיפת המתלונן באה ללא כל התגרות מצדו ועל רקע סירובו היומיומי לממן לנאשם את רכישת הסמים.

ג. אכן, לאחר שהנאשם חדל מלהכות את המתלונן והחל עוזב את המקום, בחר המתלונן להסלים את האירוע וניסה לתקוף את הנאשם באמצעות מקל מטאטא אותו ניסה להנחית על ראשו. ואולם, כמפורט בהכרעת הדין, תגובתו של הנאשם למעשה זה היתה בלתי פרופורציונית בעליל. הנאשם דקר את המתלונן באמצעות אולר אותו החזיק בכליו קודם לכן, מבלי שהיה לו הסבר סביר להחזקתו. החזקת האולר, כאמור, ועשיית שימוש פוגעני באמצעותו מהווה נסיבה מחמירה כלפי הנאשם. זאת, אף אם השימוש בו במהלך האירוע לא תוכנן מראש על ידי הנאשם.

ד. יש להדגיש, לחומרה, את פערי הגילאים בין הנאשם לבין המתלונן ואת הבדלי מבנה הגוף בין השניים - הנאשם כבן 35 ואילו המתלונן כבן 70; לנאשם מבנה גוף בריא וחסון ואילו המתלונן כבד גוף ומשקל, חולני ומוגבל בהתנהלותו.

ה. לקולא יצוין כי הפציעה אותה ספג המתלונן אינה מן החמורות. לא נדרשה תפירה או הדבקה של הפצעים, אלא די היה בחבישתם במרפאה ולא נגרם לו נזק צמית או בלתי הפיך.

9. כאמור, בהתאם לסעיף 40ט.א(9) לחוק יש להביא בחשבון, כחלק מנסיבות הקשורות בביצוע העבירה,

ולצורך קביעת מתחם העונש ההולם, קרבה לאחד מן הסייגים הקבועים בחוק, ולענייננו הקרבה לסייג אי שפיות הדעת. עוד ייאמר, כי על פי סעיף 40.י(ג) לחוק, בית המשפט יקבע כי התקיימה נסיבה מקילה הקשורה בביצוע העבירה אם היא הוכחה ברמת ההוכחה הנדרשת במשפט אזרחי, דהיינו, ב"מאזן ההסתברויות".

10. בענייננו, לאחר שקראתי את חוות הדעת מטעם הפסיכיאטר המחוזי מיום 2.6.15 (תע/2) מזה ואת חוות הדעת מאת ד"ר ניידורף מיום 28.1.16 (נע/1) מזה - מבלי ששני המומחים נחקרו בחקירה נגדית על ידי ב"כ הצדדים - אני קובע שלא הוכח בפניי, אף לא במידה הנדרשת בהליך אזרחי - כי בעת ביצוע המעשה היה הנאשם קרוב לסייג של אי שפיות הדעת, דהיינו שבשעת מעשה, ובשל מחלה שפגעה ברוחו, היה קרוב להיות חסר יכולת של ממש להבין את אשר הוא עושה או את הפסול שבמעשהו; או להימנע מעשיית המעשה (סעיף 34ח. לחוק).

מחוות הדעת מטעם הפסיכיאטר המחוזי (תע/2) עולה כי בבדיקת הנאשם כ-10 ימים לאחר ביצוע העבירה לא היתה עדות להתפרצות של מחלת הנפש - הנאשם שיתף פעולה; התמצאותו היתה תקינה בכל המובנים; הוא הציג עמדה חשדנית כלפי המשפחה, לפיה בני המשפחה מעוניינים שישהה באישפוז ולא יקבל שטח אדמה כמו אחיו; הנאשם הבין כי ביצע עבירה וכי צריך להיענש על כך ואף הצטער על שתקף את אביו ואיים עליו, אם כי בהמשך הכחיש וביקש שיוכחו זאת בבית המשפט; הנאשם שיתף שהשתמש בהרואין מספר פעמים במהלך החודש לאחר ששוחרר ממאסרו הקודם; בוחן המציאות של הנאשם היה תקין; תחילה סירב לקבל טיפול תרופתי, ואולם בהמשך (ולא בעת קבלתו) התלונן על אי שקט והסכים לחידוש הטיפול. על כן, לאחר תקופת ההסתכלות במחלקה, נקבע כי **לא נצפה אצל הנאשם מצב פסיכוטי פעיל**. עוד צוין, כי הנאשם סובל ממחלה סכיזופרנית **כשברקע שימוש בסמים מסוג הרואין וקווי אישיות אנטיסוציאלים הבאים לידי ביטוי בהתנהגות עבריינית של שימוש בסמים וחוסר הסתגלות לנורמות החברה ולחוקיה**.

ייאמר, כי לאחר ביצוע העבירה, נחקר הנאשם במשטרה אודותיה, שיתף פעולה בחקירתו, ומסר גרסה מלאה ומפורטת למעשיו (ראה הודעתו מיום 21.5.15 שעה 03:22 - ת/1).

יצוין, כי ד"ר ניידורף בחוות דעתה (נע/1) הסכימה לעיקרי חוות דעת הפסיכיאטר המחוזי. היא בדקה את הנאשם חודשים רבים לאחר ביצוע העבירה וגם בבדיקה שערכה לא עלו תכנים בעייתיים מצד הנאשם (ראה סעיף 5 לחוות הדעת). אכן, הנאשם סובל מ"תחלואה כפולה". מחד הוא סובל ממחלת נפש שלעיתים פעילה ולעיתים, לאחר קבלת טיפול תרופתי, נמצאת ברמיסה וברגיעה; ומאידך, הוא צורך סמים קשים, והשילוב של השניים מתבטאת בפגיעה תפקודית קשה. ואולם, ענין לנו ב"מעגל שוטה" שהאחראי הבלעדי לו הוא הנאשם עצמו. כעולה מסקירת האישפוזים הקודמים שבחוות הדעת, **הנאשם אינו מתמיד בטיפול התרופתי, אינו מתייצב למעקב רפואי ומסרב לקבל תמיכה ועזרה לצורך שיקום או גמילה מסמים**. כך קורה, פעם אחר פעם, שהנאשם מבצע עבירות פליליות, בשל חוסר שיתוף פעולה שלו עם גורמי הטיפול לאחר שחרורו ממאסר או מאישפוז כפוי, ושב ונעצר, וחוזר חלילה.

במקרה הנוכחי, לא הוכח, אף לא במאזן ההסתברויות, כי היתה למחלת הנפש ממנה סובל הנאשם השפעה מכרעת על המעשה שביצע או שבעת ביצוע המעשה היה קרוב לסייג של אי שפיות הדעת, זאת חרף העובדה שהנאשם הפסיק את הטיפול התרופתי עם שחרורו ממאסרו הקודם, כחודש ימים לפני ביצוע העבירה, שכן גם ד"ר ניידורף סבורה כי יתכן ש"הפסקת הטיפול התרופתי לאחר שחרורו מהכלא, ויציאתו מהמסגרת המחזיקה של בית הכלא, תרמו אף הן למצבו".

יצוין, כי אף אני, כמו ד"ר ניידורף, סבור כי ללא הליך שיקומי מתאים, צפוי כי מעגל הפשיעה ימשיך להתקיים גם בעתיד,

והרשעותיו הקודמות של הנאשם, בגין מעשים דומים, יעידו. כל זאת, כאשר מדובר במי שהינו מכור לסמים קשים, בעל קווי אישיות אנטי סוציאליים וכשברקע מחלת נפש, כאמור. ואולם, לא ניתן לכפות על הנאשם הליך שיקום. אף לא ניתן לכפות על הנאשם - כשאין מדובר במחלה פעילה - אישפוז או טיפול מרפאתי (ראה בענין זה גם עדותו של אבי הנאשם, המתלונן, "המיואש" ממסגרות הטיפול בבריאות הנפש, אשר מסרבות לקלוט את הנאשם לאישפוז בהיעדר עילה חוקית לכך (עמ' 9, ש' 24)). משאלה פני הדברים, וכשהצורך להגן על בני משפחת הנאשם מפניו הוא צורך מוחשי, נראה כי אין מנוס מלשוב ולהטיל על הנאשם עונש מאסר לריצוי בפועל, תוך השמתו במתקן כליאה המספק שירותי מב"ן, במידה ויעלה הצורך.

11. עיינתי בפסיקה שהוגשה לעיוני על ידי ב"כ הצדדים. מטבע הדברים הפסיקה שהוגשה אינה תואמת את נסיבות המקרה שבפניי ואת נסיבותיו האישיות של הנאשם - הפסיקה שהוגשה על ידי התביעה דנה במקרים חמורים יותר וזו שהוגשה על ידי ההגנה, הגם שדנה במקרי תקיפה ופגיעה חמורים יותר, כוללת נסיבות שאינן מתקיימות במקרה שלפנינו. בהתחשב בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כמפורט לעיל, אני קובע כי מתחם העונש ההולם נע בין 6 ל-20 חודשי מאסר לצד מאסר על תנאי.

12. את עונשו של הנאשם מצאתי לקבוע מעט מתחת לאמצע המתחם -

א. הנאשם בעל הרשעות קודמות בעבירות אלימות, איומים והיזק לרכוש - כולן כלפי בני משפחתו. הוא שב ומבצע עבירות אלימות כנגד בני משפחתו על רקע דרישת כסף לצורך רכישת סמים. הוא נדון לעונשי מאסר בפועל בני 5 חודשים (בשנת 2007); 12 חודשים (בשנת 2009); 15 חודשים (בשנת 2011) ו-16 חודשים (בשנת 2014). בגזרי הדין הקודמים שניתנו בעניינו נאמר כי "הנאשם מודע לבעיותיו הנפשיות, יודע כי הוא מכור לסמים, אולם רצונו להיגמל אינו חזק דיו, הוא אינו לוקח אחריות על מצבו ומעשיו - מאשים את אחיו בכך שאינו מדבר אליו יפה וגם כועס על הוריו שמסקרים למשטרה, והוא נענש בחינם עקב כך. הנאשם נמצא כשיר לעמוד לדין, אך לא ניתן להתעלם מן העובדה כי בעברו שלושה הליכים משפטיים אשר הסתיימו עקב אי כשירותו לעמוד לדין" (ת"פ (כ"ס) 1730/08). עוד נאמר, בהליך מאוחר, כי "אין גם להתעלם מהבעייתיות הפסיכיאטרית של הנאשם המעצימה את מסוכנותו, ואת ההכרח להרתיעו באופן ממשי מהתנהגות דומה בעתיד. מאידך, אין להתעלם מנסיבותיו האישיות של הנאשם, כמפורט בטיעוני ב"כ לעונש - לפיכך, אין למצות את הדין עם הנאשם, ובצד זאת - אין כל הצדקה בהארכת המע"ת התלוי ועומד נגדו" (ת"פ (כ"ס) 1868-08-10).

ב. כנגד הנאשם תלוי ועומד עונש מאסר על תנאי בן 6 חודשים ואת העבירה נשוא תיקנו ביצע כשלושה שבועות לאחר שחרורו ממאסר. בגזר הדין נשוא המאסר על תנאי, שאף עניינו נקיטת איומים והיזק לרכוש מצד הנאשם כלפי בני משפחתו על רקע בקשתו לקבל כסף עבור רכישת סמים, נאמר - "בשל העובדה שהאמירות המיוחסות לנאשם בכתב האישום אינן מצויות ברף הנמוך של עבירת האיומים; כאשר חלק מהאיומים לוו בהיזק לרכוש; ולאור העובדה שהעבירות בוצעו שלא על רקע מחלת הנפש ממנה סובל הנאשם, אלא בשל הצורך להשיג סמים כתוצאה מבעיית התמכרות; לאור עברו הפלילי הכולל ביצוע עבירות דומות, קיומו של מאסר על תנאי והיעדר אופק שיקומי - ייקבע עונשו של הנאשם ברף הגבוה של המתחם" (ת"פ (כ"ס) 9178-01-14).

ג. הנאשם כפר בביצוע העבירה, אך אין לזקוף עובדה זו לחובתו שכן, כפירתו - בכל הנוגע לעבירות האיומים נשוא האישום הראשון והשני - היתה מוצדקת והוא זוכה מביצוע עבירות אלה.

ד. בהינתן הוראת סעיף 58 לחוק העונשין ובהיעדר טעמים מיוחדים שלא לעשות כן, מצאתי להורות כי עונש המאסר על תנאי בן 6 חודשים יצטבר לעונש המאסר שיוטל על הנאשם בגין תיק זה.

13. לאור האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 10 חודשי מאסר בפועל מיום מעצרו, 20.5.15.

ב. אני מפעיל את המאסר על תנאי בן 6 חודשים שהוטל על הנאשם במסגרת ת.פ. (שלום כ"ס) 9178-01-14 במצטבר לעונש המאסר שהוטל בס"ק א'.

סה"כ ירצה הנאשם 16 חודשי מאסר בפועל מיום מעצרו, כנזכר.

ג. 8 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו מהכלא, שלא יעבור כל עבירת אלימות, לרבות איומים.

תשומת לב שלטונות שב"ס להמלצת הפסיכיאטר המחוזי לפיה יש לשקול השמתו של הנאשם במתקן כליאה המספק שרותי מב"ן במידה ויתעורר הצורך.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז בתוך 45 ימים.

ניתן היום, ו' אדר א' תשע"ו, 15 פברואר 2016, בנוכחות ב"כ המאשימה, עו"ד צליל משיח, הנאשם ובאת כוחו.